

کناره گیری بشار اسد، محوری ترین نقطه اختلاف بازیگران منطقه ای و بین المللی و نیز مخالفان دولت سوریه در نشست ژنو ۸، به گونه ای بازگشت به دوران آغاز بحران سوریه است، آن هم در حالی که اسد در پس ۱۶ سال جنگ سوریه توانست در صحنه میدانی داعش را شکست دهد.

اکنون دو جبهه سیاسی که در مبارزات میدانی نیز روبه روی هم قرار گرفته بودند مساله ماندگاری بشار اسد را کانون اصلی درگیری سیاسی قرار داده‌اند. زیرا در نشست ۲۲ نوامبر سران ایران، ترکیه و روسیه در سوچی روسیه بر بقای بشار اسد در قدرت تأکید شده بود، اما عربستان سعودی به عنوان یکی از بازیگران تخریبی بحران سوریه، معارضین سوریه در این کشور را به اصرار برای کناره گیری بشار اسد از قدرت در نشست دو روزه ۲۲ و ۲۳ نوامبر موسوم به نشست «ریاض ۲» تشویق کرد. این در حال است که ریاض اخیرا دیدگاه‌های خود را در مورد بشار اسد تغییر داده بود و محمد بن سلمان، ولیعهد عربستان و عادل الجبیر، وزیر امور خارجه عربستان در یک چرخش مواضع اعلام کردند که موضوع برکناری بشار اسد در روند مذاکرات ژنو جایی نخواهد داشت. و کار به جایی رسید که این موضع‌گیری موجب شد تا «ریاض حجاب»، سرشناس ترین رهبر معارضان موسوم به «هیئت ریاض» از ریاست این مجموعه استعفا دهد، چرا که یکی از خواسته‌ی گروه ریاض، برکناری بشار اسد از قدرت بود. اما با تغییر هیات ریاض و روی کار آمدن «نصر حریری»، ریاست جدید مذاکره‌کنندگان معارضین سوریه، میحث کنارگیری بشار اسد از قدرت مطرح شد. اما دلایل این تغییر مواضع چیست؟ اهداف تلاش برای حذف بشار اسد در صحنه سیاسی، آن هم در شرایطی که او اکنون در بالاترین سطح از قدرت در طول بحران سوریه است ناشی از چه عواملی است؟ پشت پرده این سنسار یوها را چه کسانی برای ژنون ۸ طراحی کردند؟ آینده سیاسی بحران سوریه به کجا خواهد انجامید؟ نشست‌های آستانه و سوچی چه سرنوشتی پیدا خواهند کرد؟ پاسخ به این سوالات و پرسش‌هایی از این دستهٔ موضوع گفت و گوی دیپلماسی ایرانی یا حسین رویوران، کارشناس مسائل خاورمیانه است که در ادامه می‌خوانید:

پس از شکست داعش در صحنه مبارزاتی سوریه و به مسووات آن افزایش تلاش‌های دیپلماتیک برای حل سیاسی بحران سوریه از جانب سه کشور ایران، روسیه و ترکیه در نشست‌های آنتالیا و سوچی انتظار می‌رفت با این پالس‌های مثبت در صحنه سیاسی و میدانی «ژنو ۸» در شرایط کنونی با شتاب بیشتر و در مسیر درست‌تری راه حل سیاسی بحران سوریه را در پیش بگیرد. بر خلاف انتظار، نشست «ژنو ۸» در سایه نشست «ریاض ۲» و ائتلاف «نصر حریری»، ریاست جدید مذاکره کنندگان معارضین سوریه که با استعفای ۲۰ نوامبر ریاض حجاب (رئیس هیات مذاکره‌کننده معارضین سوریه) روی کار آمد و استفان دی میستورا، نماینده سازمان ملل در حل بحران سوریه با نشست ژنو را با مساله پیش شرط کناره گیری بشار اسد از قدرت و عدم حضورش در دوره انتقالی و در دولت انتقالی تحت الشعاع قرار داد؛ از نگاهی کلی ارزیابی شما از ژنو ۸ چیست؟

قطعه‌نامه ۲۲۵۴ بحث گفت‌وگو و راه حل سیاسی را میان مخالفان و معارضین با دولت دمشق برای رسیدن به یک راه حل و بیرون رفت از بحران مطرح می‌کند. به عبارت دیگر بیانیه «ژنو ۱» بحث سرنگونی نظام قانونی حکومت بشار اشد را مطرح کرد، اما در قطعه‌نامه ۲۲۵۴

اینفوگرافی

اینفوگرافی از تلاش‌های دیپلماتیک برای حل بحران سوریه

اینفوگرافی از تلاش‌های دیپلماتیک برای حل بحران سوریه

این وضعیت تغییر جدی پیدا کرد و با حفظ حاکمیت دولت سوریه در این قطعه‌نامه همراه شد. در ادامه با از میان رفتن بسیاری از گروه‌های معارض مسلح و تورستی در خاک سوریه به خصوص داعش، قدرت چانه زنی دولت سوریه بالاتر رفت؛ اما آن چه در ریاض ۲ اتفاق افتاد و تعیین حریری به عنوان رئیس هیات مذاکره کننده معارضین در نشست ژنو ۸ به عنوان نقطه تغییر تلقی شد. چرا که حریری در اولین کنفرانس مطبوعاتی خود کلیدواژه دستوریش را اعلام کرد و آن هم مساله عدم حضور بشار اسد در تحولات آتی سوریه به خصوص در دوره انتقالی بود. این گفته‌های حریری به عنوان دستوراتی که او از ریاض ۲ با خود به ژنو ۸ آورده بود، عملا دو معنا داشت؛ اول، نادیده گرفتن شرایط میدانی کنونی تحولات سوریه پس از شکست داعش و مهم تر از آن مطرح کردن عدم حضور بشار اسد این مساله یعنی بازگشت به شرایط ۷ سال پیش؛ اما این تحولات نشان از راهبردهای پشت پرده برای آینده سوریه دارد و آمریکا به دنبال برهم زدن میز مذاکره است. لذا رفتاری که دی میستورا در ژنو ۸ انجام داد برخلاف رفتارهای سابق او بود، چرا که او در نشست ریاض ۲ با حضور معارضین شرکت داشت. اما اصل اختلاف در نشست ژنو ۸ به این مساله بازمی‌گردد که هیچ پیش شرطی در طی مذاکرات از جانب هیچ یک از طرفین قابل قبول نیست؛ فلذا مطرح کردن عدم حضور بشار اسد و کناره‌گیری او از قدرت یقینا در حکم تحمیل پیش شرط در طول مذاکره به طرف دولت سوریه است و سوال اینجاست که چرا دی میستورا در جایگاه نماینده سازمان ملل در حل بحران سوریه مانع از این رفتار خلاف منطق در این نشست نشد؟ مضافا در نشست ژنو ۸ عناوینی که دی میستورا به عنوان موضوعات این دور از مذاکرات مطرح کرد، در جهتی بود که با واقعیات میدانی سوریه در مغایرت کامل قرار داشت. لذا هیات مذاکره کننده از سوی دولت سوریه به ریاست بشار جعفری را وادار به ترک جلسه و انتقاد از رفتار دی میستورا کرد. این مسائل مبین این نکته است که دی میستورا و معارضین در هماهنگی کامل با برنامه و آن چه که در ریاض ۲ به آن دیکته شده است، عمل کرده اند.

شما به ایالات متحده آمریکا اشاره داشتید، آیا آمریکا در صحنه مذاکرات به دنبال پر کردن خلاء شکست‌های میدانی خود است؟ اساسا برنامه واشنگتن از ایجاد اختلال در جریان سیاسی حل بحران سوریه چیست؟

یقینا آمریکا در کنار عربستان سعودی از بازندگان اصلی تحولات سوریه هستند؛ اما این دو بازیگر تمایلی به قبول شکست ندارند، به همین دلیل به دنبال بر هم زدن شرایط موجود به امید این که بتوانند در صحنه سیاسی و در طی مذاکرات با افزایش قدرت چانه زنی خود، آن چه در صحنه میدانی سوریه به دست نیاورده اند را کسب کنند. این رفتار واشنگتن در چند وقت اخیر تا حد بسیار زیادی موجب واکنش‌های تند مسکو و البته تهران شد. اما مهم تر از این مسائل یاد شده باید به این نکته اشاره کرد که اکنون فرایند مذاکرات و نشست‌های آستانه در صحنه سیاسی سوریه در آینده بسیار پررنگ تر خواهد بود، چرا که در گذشته این فرایند عملا بخش میدانی و نظامی بحران سوریه در مدیریت می‌کند و با ایجاد آتش بس یا تعریف مناطق کاهش تنش در سوریه، این مدیریت در آستانه صورت گرفته است. اما روسیه در موازات با این فرایند در آستانه

حسین رویوران کارشناس مسائل خاورمیانه:

اسرائیل دنبال جنگ با محور مقاومت نیست

عبدالرحمن فتح اللهی

به این نتیجه رسیده است که بخش سیاسی مذاکرات یعنی چیزی شبیه به ژنو را به صورتی مجزا طرح ریزی کند که نهایتا هم به مبحث گفت و گوهای آتی در ماه جاری میلادی در سوچی با حضور همه طرف‌های معارض در بحران سوریه رسید تا از این طریق مسکو بتواند مدیریت سیاسی و نظامی بحران سوریه را به صورتی توامان داشته باشد. آن چه در نشست سران روسیه، ترکیه و ایران با حضور بشار اسد در سوچی گذشت، مقدمه برگزاری نشست و گفت و گوهای سوریه در سوچی است. لذا تصور من این است که این رفتارهای آمریکا و عربستان یقینا به زبان نشست ژنو تمام شد، زیرا که اگر در طول مذاکرات آستانه و در ادامه نشست سوچی طرف‌های حاضر به نتیجه ای ملموس برسند، عملا نشست ژنو بی اثر خواهد شد.

روسیه در موازات با این فرایند در آستانه به این نتیجه رسیده است که بخش سیاسی مذاکرات یعنی چیزی شبیه به ژنو را به صورتی مجزا طرح ریزی کند که نهایتا هم به مبحث گفت و گوهای آتی در ماه جاری میلادی در سوچی با حضور همه طرف‌های معارض در بحران سوریه رسید تا از این طریق مسکو بتواند مدیریت سیاسی و نظامی بحران سوریه را به صورتی توامان داشته باشد

اما با رفتار متفاوت دی میستورا در نشست ژنو ۸ آیا باید شاهد دچار شدن او به سرنوشت نمایندگان پیشین سازمان ملل در حل بحران سوریه آقای «کوفی عنان» و «خضر ابراهیمی» باشیم، با توجه به این که دی میستورا در مقایسه با این افراد پرونده قابل قبول تری را در حل بحران سوریه داشت و با تعریف مناطق امن و کاهش تنش و یا مطرح کردن برخی آتش بس‌های موقت و مقطعی توانست به موفقیت‌های نیز دست پیدا کند. اما با توجه به نتیجه رفتارهای او در نشست ژنو ۸ باید او را نیز از میدان سیاسی بحران سوریه خارج کرد؟

من بر این باورم که راهی که دی میستورا در حال طی کردن است یک راه حل موفق و اساسا یک راه حل سیاسی نیست، چون که عملا با جانبداری از طرف معارضین در مقابل دولت سوریه، آن هم در شرایطی که

اینفوگرافی از تلاش‌های دیپلماتیک برای حل بحران سوریه

اینفوگرافی از تلاش‌های دیپلماتیک برای حل بحران سوریه

آن که معارضین جایگاه خاصی در صحنه سوریه ندارند نمی‌توانند به درک درستی از تحولات سوریه دست پیدا کنند. در نشست مهم آستانه طرف‌های معارض و طرف دولت دمشق و ناظران مذاکرات همگی در صحنه میدانی سوریه حضور دارند و بر مسائل میدانی بحران آشنا هستند و طرف معارضین از طریق هیات ترکی با دولت بشار اسد مذاکرات خود را انجام می‌دهند، اما معارضین سوری در نشست ژنو طرف‌های هتل نشینی هستند که در صحنه سوریه حضوری نداشته‌اند. این نکته یقینا در کارایی نشست ژنو اثر گذار است. اما با خروج نشست ژنو ۸ عملا نشست آستانه و سوچی می‌تواند به عنوان نقشه‌های جایگزین تعبیر شود؟

بله؛ یقینا آمریکا و عربستان با این برنامه ریزی نه تنها نتوانستند به اهداف خود دست یابند که عملا خود را شکست خورده صحنه سیاسی سوریه مانند صحنه میدانی بحران می‌بینند. چرا که با این برنامه‌ها ریاض از همه مهم تر واشنگتن خود را از صحنه سیاسی سوریه حذف کردند. چون قطعا شکست در نشست ژنو ۸ به معنای پایان مسیر مذاکرات نیست و تهران، مسکو و آنکارا سایر گزینه‌های خود را برای حل سیاسی بحران سوریه خواهند داشت که یقینا نشست سوچی جایگزین مناسبی برای ژنو خواهد بود.

شما به ترکیه نیز اشاره داشتید؛ در گفت و گوی قبلی با دیپلماسی ایرانی، شما از نقش دوگانه آنکارا در تحولات سوریه سخن گفتید؛ اکنون ترکیه با اقدام غیرقانونی ۲۸ دسامبر در خصوص احداث گذرگاه مرزی میان خود با «جیش الحر» (ارتش آزاد سوریه) و حتی اقدام به ساخت شهرکی در جنوب استان «کیلیس» ترکیه، هم مرز با شمال حلب و شهر «اعزاز» سوریه برای این نیروی معارض سوری همچنین کمک امنیتی _ نظامی به جبهه النصره در ادلب، ارسال نیرو و تجهیزات نظامی و درگیری شدید ۱۲ نوامبر با نیروهای کرد سوریه در روستای «میدان اکبیس»، کاتنونعفرین، و به موازات آن برخی اظهار نظرها در خصوص عدم حضور بشار اسد، نقش پررنگ تر و البته متناقض تری را پیدا کرده است. شما تحركات اخیر سیاسی و میدانی ترکیه را چگونه ارزیابی می‌کنید؟

در خصوص ترکیه نیز شاخصی که در سال‌های گذشته از رفتارهای آنکارا کنار گذاشته شده بود، دوباره در دستور کار قرار گرفته است، چرا که مساله عدم حضور بشار اسد در رفتار و کلام اخیر سران ترکیه دیده می‌شود و این نشان از این نکته مهم دارد که همان دست‌های پشت پرده ای که دی میستورا و معارضان سوری در نشست ژنو ۸ وادار به پیش کشیدن پیش شرط عدم حضور بشار اسد و کناره گیری او از قدرت کرده اند، به ترکیه نیز دستورات مشابهی را داده است. اما علیرغم برخی رفتارهایی که اشاره کردید و نیز رفتارها و اظهار نظر در خصوص کناره‌گیری بشار اسد، ترکیه هم چنان به نتایج و دستاوردهای آستانه متعهد و پایبند است و همکاری با ایران و روسیه را در قالب تروئیکای تهران – مسکو – آنکارا در جایگاه ضامن صلح سوریه ادامه خواهد داد. لذا تکلت مهم شما هر چند که درست است اما نمی‌تواند شاخصی برای خروج کامل ترکیه از صحنه سوریه و از میان رفتن ائتلاف صلح سوریه باشد؛ فراموش نکنیم که اکنون آنکارا با واشنگتن بر سر مساله حمایت

گفت‌وگو

کاخ سفید از کردهای سوریه اختلاف نظر جدی دارد، از همین رو نیز این احتمال وجود دارد که رفتارهای میدانی و سیاسی آنکارا مبنی بر عدم حضور بشار اسد به عنوان چراغ سبزی به آمریکا تلقی شود که اگر ایالات متحده از حمایت کردهای سوریه دست بردارد، از آن طرف ترکیه نیز در خصوص بحران سوریه حاضر به همکاری با آمریکا خواهد بود. این مساله محتمل است، چرا که ترکیه در طول بحران سوریه هیچ گاه سیاست ثابت و یک دستی را نداشته است.

اما مساله حمله هوایی اسرائیل ۲ دسامبر به برخی پایگاه‌های نظامی سوریه در نزدیکی شهر «الکسسوه» در ۱۵ کیلومتری جنوب دمشق که برخی اخبار آن را متعلق به ایران می‌دانند را در موازات اظهار نظرهای معنادار آویگدور لیبرمن، وزیر دفاع اسرائیل مبنی بر عدم حضور نیروهای نظامی ایران در سوریه چگونه می‌بینید، آیا این دست از رفتارها یک تقسیم وظیفه برای ایجاد تنش بیشتر در موازات اختلافات سیاسی در سایه ژنو ۸ تعبیر می‌شود؟

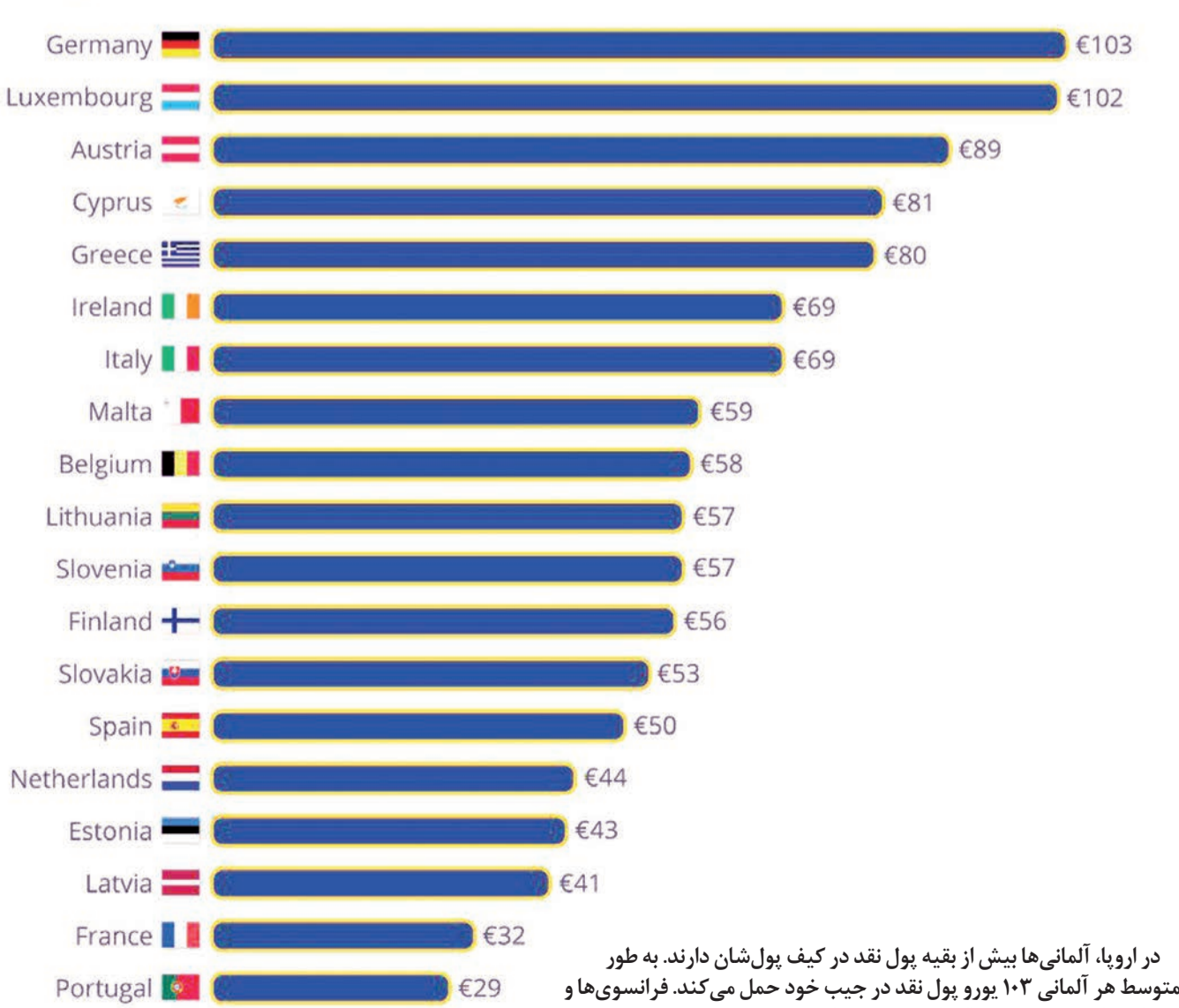
اسرائیل مانند آمریکا و عربستان یقینا در جبهه بازندگان تحولات سوریه قرار دارد. من بر این باورم که حتی در صورت منهدم کردن برخی از اهداف در حملات هوایی اسرائیل به خاک سوریه باز نمی‌تواند در صحنه تحولات سوریه و خاورمیانه اثری هر چند نسبی، موقت و کم رنگ را داشته باشد. اما در خصوص اظهار نظر لیبرمن، وزیر امنیت داخلی اسرائیل (معادل وزیر دفاع) در خصوص عدم حضور نیروهای نظامی ایرانی باید گفت که این اظهار نظر نشان از این دارد که تل آویو به خوبی به قدرت ایران واقف است. لذا درگیری با ایران به معنای نابودی کامل اسرائیل است. از همین رو برآند سخنان لیبرمن علیرغم برخی تحركات نظامی مانند حمله هوایی اخیر اسرائیل از عدم تمایل به درگیری اسرائیل با جبهه مقاومت خبر می‌دهد.

با توجه به نکاتی که به تحلیلش نشستیم، آینده نشست‌های آستانه و سوچی را چگونه می‌بینید؛ آیا نشست ژنو در سایه ژنو ۸ عملا کارکرد خود را در حل سیاسی بحران سوریه از دست داده است؛ آیا در مجموع سه نشست (آستانه، ژنو در صورت ادامه و سوچی) به آینده حل بحران سوریه از طریق گفت و گوهای سیاسی مذاکرات می‌توان امیدوار بود؟

در خصوص نشست ژنو با رفتار متغایر در نشست ژنو ۸ و انتقادات شدید مسکو و تهران و نیز هیات مذاکره کننده دولت سوریه، آینده خود را با اما و اگر همراه کرده و اکنون با عدم کارایی جدی روبه رو است و اساسا نیز معلوم نیست که طرف دولت سوری دیگر در نشست ژنو تمایلی به ادامه حضور داشته باشد. رفتار دی میستورا در ژنو ۸ عملا کارایی سیاسی این نشست را زیر سوال برد. لذا برای بازگرداندن این کارایی دی میستورا باید از مسیر طی شده در ژنو ۸ باز گردد و با عدم جانبداری از هیچ یک از طرفین راه حل میدانی را در دستور کار نشست قرار دهد. زیرا که با جانبداری معنادار دی میستورا علاوه بر ناکارآمدی نشست ژنو، نقش خود او هم در تحولات سیاسی سوریه بیش از پیش کم رنگ خواهد کرد، به همین دلیل آینده نشست ژنو با ابهاماتی جدی رو به رو است. اما در آن سو نشست آستانه، مجموعه نشست‌های مهمی است که دستاردهای بسیار چشم گیری را هم در طول برگزاری داشته و اکنون با مسائل پیش آمده در نشست ژنو ۸ اهمیت آستانه برای ایران و روسیه بسیار پررنگ تر شده است. بنابراین نشست آتی آستانه به مراتب اهمیت بیشتری خواهد یافت. اما در خصوص نشست سوچی که هنوز بر گزار نشده باید گفت که ممکن است این نشست مشترکات و موازاتی با نشست ژنو داشته باشد، لذا در صورت به نتیجه رسیدن این دست از نشست در سوچی باید گفت که قطعا نشست ژنو را تحت الشعاع قرار خواهد داد.

Which Europeans Carry The Most Cash?

Average amount of cash in wallet in 2016 (eurozone)

در اروپا، آلمانی‌ها بیش از بقیه پول نقد در کیف پول‌شان دارند. به طور

متوسط هر آلمانی ۱۰۳ یورو پول نقد در جیب خود حمل می‌کند. فرانسوی‌ها و

پرتغالی‌ها نیز کمترین علاقه را به پول نقد دارند.